

Sygn. akt IX Ga 133/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie IX Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodnicząca: SSO Sławomir Boratyński – spr.

Sędziowie: SO Jacek Widło

SO Wojciech Leon Turzański

Protokolant: st. sekr. sądowy Agnieszka Olszewska-Judin

po rozpoznaniu w dniu 10 lipca 2015 roku w Lublinie

na rozprawie

sprawy z powództwa D. S.

przeciwko M. M.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego Siedlcach z dnia 13 listopada 2014 roku, sygn. akt V GC 519/14

oddala apelację.

Sygn. akt Ga 133 / 15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 listopada 2014 r. Sąd Rejonowy w Siedlcach V Wydział Gospodarczy po rozpoznaniu na rozprawie sprawy z powództwa D. S. przeciwko M. M. o zapłatę zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 12.197,12 złotych z ustawowymi odsetkami od następujących kwot:

- od kwoty: 2.301,43 zł. - za okres od dnia 6 lutego 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty: 3.599,96 zł. - za okres od dnia 13 lutego 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty: 1.679,98 zł. - za okres od dnia 14 lutego 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty: 539,33 zł. - za okres od dnia 15 lutego 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty: 4.076,42 zł. - za okres od dnia 21 lutego 2013 roku do dnia zapłaty (pkt I) oraz kwotę 610 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt II).

Jako uzasadnienie wyroku wskazano ,że w pozwie z dnia 13 września 2013 roku powód D. S. wnosił o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej M. M. kwoty 12.197,12 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi w sposób następujący:

- od kwoty: 2.301,43 zł. - za okres od dnia 6 lutego 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty: 3.599,96 zł. - za okres od dnia 13 lutego 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty: 1.679,98 zł. - za okres od dnia 14 lutego 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty: 539,33 zł. - za okres od dnia 15 lutego 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty: 4.076,42 zł. - za okres od dnia 21 lutego 2013 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że sprzedał pozwanej towar na łączną kwotę 12.197,12 złotych. Pozwanej zostały wystawione następujące faktury VAT:

1) faktura VAT Nr (...) z dnia 22 stycznia 2013 roku na kwotę 2.301,43 zł. z terminem płatności do dnia 5 lutego 2013 roku;

2) faktura VAT Nr (...) z dnia 29 stycznia 2013 roku na kwotę 3.599,96 zł. z terminem płatności do dnia 12 lutego 2013 roku;

3) faktura VAT Nr (...) z dnia 30 stycznia 2013 roku na kwotę 1.679,98 zł. z terminem płatności do dnia 13 lutego 2013 roku; 4) faktura VAT Nr (...) z dnia 31 stycznia 2013 roku na kwotę 539,33 zł. z terminem płatności do dnia 14 lutego 2013 roku; 5) faktura VAT Nr (...) z dnia 6 lutego 2013 roku na kwotę 4.076,42 zł. z terminem płatności do dnia 20 lutego 2013 roku. Towar został pozwanej dostarczony i odebrany. Pozwana w żaden sposób nie kwestionowała jakości, wartości i ilości dostarczonych do niej produktów. Wskazano także, że pozwana płatności nie uregulowała mimo wezwania do zapłaty z dnia 26 czerwca 2013 roku. Z uwagi na brak płatności powód wystąpił na drogę postępowania sądowego (pozew, k. 2-4). W dniu 29 listopada 2013 roku Sąd Rejonowy w Siedlcach V wydział Gospodarczy w sprawie sygn. akt VGNC 1437/13 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał pozwanej aby zapłaciła powodowi kwotę dochodzoną pozwem wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu lub wniosła sprzeciw (nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, k. 23). Pozwana M. M. w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenia kosztów procesu od powoda na rzecz pozwanej. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana podniosła, iż towary dostarczone przez powoda zawierają szereg wad fizycznych, które zgłosili jej klienci. Podą, iż zbiera reklamacje od klientów celem określenia zakresu wadliwych towarów dostarczonych przez powoda. Nadmienila, iż brak zapłaty za zakupiony towar uzasadniony jest wadliwością produktów. Dodała, iż niniejsze powództwo jest przedczesne i wniosła o skierowanie sprawy do postępowania mediacyjnego (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 27 - 28). Na rozprawie w dniu 13 listopada 2014 roku pełnomocnik powoda popierał powództwo zgodnie z treścią pozwu oraz oświadczył, iż jako długoletni pracownik powoda, zna relacje handlowe z pozwaną, co do których nigdy nie było żadnych zastrzeżeń, ani co do jakości towaru ani reklamacji. Oświadczył, iż nie zgadza się na skierowanie sprawy do postępowania mediacyjnego. Za pozwaną nikt się nie stawił (protokół rozprawy z dnia 13 listopada 2014 roku, k. 42).

Sąd Rejonowy ustalił, że powód D. S. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą B. L.D. S. z siedzibą w W., której przedmiotem jest sprzedaż hurtowa niewyspecjalizowana, zaś pozwana M. M. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...) M. M. z siedzibą w K., której przedmiotem jest sprzedaż detaliczna prowadzona przez domy sprzedaży wysyłkowej lub Internet (wydruki z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej RP, k. 9 - 10, k. 8). Pozwana zawarła z powodem umowy sprzedaży, których przedmiotem był towar znajdujący się w asortymencie powoda D. S.. Następnie powód D. S. wystawił pozwanej M. M. z tytułu umów sprzedaży następujące faktury VAT za zakup m.in. akcesoriów dziecięcych:

1) faktura VAT Nr (...) z dnia 22 stycznia 2013 roku na kwotę 2.301,43 zł. z terminem płatności do dnia 5 lutego 2013 roku, (k. 15);

2) faktura VAT Nr (...) z dnia 29 stycznia 2013 roku na kwotę 3.599,96 zł. z terminem płatności do dnia 12 lutego 2013 roku, (k. 16); 3) faktura VAT Nr (...) z dnia 30 stycznia 2013 roku na kwotę 1.679,98 zł. z terminem płatności

do dnia 13 lutego 2013 roku, (k. 17); 4) faktura VAT Nr (...) z dnia 31 stycznia 2013 roku na kwotę 539,33 zł. z terminem płatności do dnia 14 lutego 2013 roku, (k. 18); 5) faktura VAT Nr (...) z dnia 6 lutego 2013 roku na kwotę 4.076,42 zł. z terminem płatności do dnia 20 lutego 2013 roku, (k. 19). Pozwana mimo upływu terminów płatności wskazanych w wystawionych przez powoda fakturach VAT, nie uiściła wymaganych kwot i nadal zalega z ich zapłatą. Nie odniosło również żadnego rezultatu wysłane pozwanej przez powoda wezwanie do zapłaty przed skierowaniem sprawy do postępowania sądowego w dniu 24 czerwca 2013 roku (wezwanie do zapłaty, k. 5, potwierdzenie nadania wezwania do zapłaty, k. 7).

Powyższy stan faktyczny Sąd I instancji ustalił na podstawie zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, a w szczególności: faktur VAT (k. 15, k. 16, k. 17, k. 18, k. 19), wezwania do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania (k. 5, k. 7) oraz wydruków z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej Rzeczypospolitej Polskiej (k. 8, k. 9 - 10).

W ocenie Sądu Rejonowego przedmiotowe powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie. Sąd ten uznał, że pomiędzy stronami zawarta została umowa sprzedaży. Zgodnie z treścią art. 535 kc przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Umowa sprzedaży jest umową wzajemnie zobowiązującą, co znaczy że obie strony są względem siebie zarówno wierzycielami jak i dłużnikami. Spełnienie świadczenia przez jedną ze stron powoduje konieczność świadczenia drugiej strony. Pomiędzy stornami bezsporne było, że powód sprzedał pozwanej artykuły znajdujące się w asortymencie powoda, a pozwana odebrała zakupiony towar oraz, że pozwana nie dokonała płatności kwoty 12.197,12 zł. z tytułu zakupu akcesoriów dziecięcych. Pozwana nie kwestionowała, że zawarła z powodem umowy sprzedaży, nie kwestionowała również ceny oraz dostarczenia jej towaru.

Sporne pomiędzy stronami było czy zakupiony towar miał wady i czy powodowi należało się wynagrodzenie za sprzedany towar. W ocenie Sądu Rejonowego na podstawie zebranego materiału dowodowego nie wynika, aby pozwana zakupiła u powoda wadliwy towar. Pozwana nie wykazała, aby zakupione akcesoria dziecięce (foteliki) były wadliwe. W myśl art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W związku z powyższym to na pozwanej ciążył ciężar udowodnienia, że zakupiony towar w momencie zakupu posiadał wady. Jak wynika z materiału dowodowego - a mianowicie z faktur VAT (k. 15, k. 16, k. 17, k. 18, k. 19) - dołączonych przez powoda do pozwu - akcesoria dziecięce zostały wydane i dostarczone pozwanej.

Mając powyższe na względzie oraz zebrany materiał dowodowy, jednoznacznie z niego wynika, iż powód wywiązał się z umów sprzedaży i przeniósł na kupującego - pozwaną własność rzeczy oraz wydał pozwanej zakupiony towar.

Tym samym powód wykonał swoje zobowiązanie i należało mu się wynagrodzenie. Zgodnie z art. 476 kc dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie. Natomiast w myśl art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W ocenie Sądu Rejonowego pozwana dopuściła się zwłoki w związku z czym powodowi przysługiwały odsetki za czas opóźnienia oraz wynagrodzenie za poniższe faktury VAT.

Pozwana winna swoje świadczenie spełnić odnośnie:

1) faktury VAT Nr (...) z dnia 22 stycznia 2013 roku na kwotę 2.301,43 zł. z terminem płatności do dnia 5 lutego 2013 roku, czyli od dnia następnego należą się powodowi od pozwanej odsetki ustawowe, tj. od dnia 6 lutego 2013 roku do dnia zapłaty;

2) faktury VAT Nr (...) z dnia 29 stycznia 2013 roku na kwotę 3.599,96 zł. z terminem płatności do dnia 12 lutego 2013 roku, czyli od dnia następnego należą się powodowi od pozwanej odsetki ustawowe, tj. od dnia 13 lutego 2013 roku do dnia zapłaty;

3) faktury VAT Nr (...) z dnia 30 stycznia 2013 roku na kwotę 1.679,98 zł. z terminem płatności do dnia 13 lutego 2013 roku, czyli od dnia następnego należą się powodowi od pozwanej odsetki ustawowe, tj. od dnia 14 lutego 2013 roku do dnia zapłaty;

4) faktury VAT Nr (...) z dnia 31 stycznia 2013 roku na kwotę 539,33 zł z terminem płatności do dnia 14 lutego 2013 roku, czyli od dnia następnego należą się powodowi od pozwanej odsetki ustawowe, tj. od dnia 15 lutego 2013 roku do dnia zapłaty;

5) faktury VAT Nr (...) z dnia 6 lutego 2013 roku na kwotę 4.076,42 zł. z terminem płatności do dnia 20 lutego 2013 roku, czyli od dnia następnego należą się powodowi od pozwanej odsetki ustawowe, tj. od dnia 21 lutego 2013 roku do dnia zapłaty.

Sąd I instancji podkreślił tu także, iż pozwana nie kwestionowała współpracy z powodem oraz odnośnie dokonywania zakupów u powoda.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł zgodnie z treścią art. 98 § 1 kpc zgodnie, z którym strona przegrywająca obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na koszty procesu poniesione przez powoda składała się opłata od pozwu w wysokości 610 zł.

Rozstrzygnięcie zawarte w powyższym orzeczeniu Sądu Rejonowego zostało zaskarżone przez pozwaną w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu pozwana zarzuciła naruszenie przepisu prawa procesowego, które miało wpływ na wynik sprawy, a w szczególności art. 299 k.p.c. poprzez pominięcie dowodu z przesłuchania stron, a w szczególności przesłuchania pozwanej, w sytuacji gdy nie zostały wyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia, a pozwana nie została wezwana pod rygorem pominięcia dowodu z jej przesłuchania.

Podnosząc powyższe zarzuty pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania za obie instancje, ewentualnie zaś o uchylenie zaskarżonego orzeczenia oraz przekazanie niniejszej sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Jako uzasadnienie apelacji wskazano, że wydany w niniejszej sprawie wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach, V Wydział Gospodarczy z dnia 13 listopad 2014r., o sygn. V GC 519/14 nie jest trafny i nie powinien się ostać. Wskazano, że zgodnie z dyspozycją art. 299 k.p.c. jeżeli po wyczerpaniu środków dowodowych lub ich braku pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, sąd dla wyjaśnienia tych faktów może dopuścić dowód z przesłuchania stron. W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy w Siedlcach, pominął wniosek o przesłuchanie pozwanej, argumentując to tym, iż pozwana została wezwana prawidłowo na termin rozprawy, nie stawiała się bez usprawiedliwienia.

Pozwana wskazała, że została jedynie zawiadomiona o terminie, bez pouczenia, że w przypadku jej niestawiennictwa sąd pominie dowód z przesłuchania stron. Z tego też względu nie miała wiedzy, iż jej nieobecność pozbawi ją możliwości ustosunkowania się do twierdzeń strony powodowej.

W odpowiedzi na apelację strony pozwanej powód wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie na rzecz powoda od pozwanej kosztów procesu za obie instancje według norm przypisanych.

Sąd Okręgowy Sąd Gospodarczy rozpoznając przedmiotową apelację ustalił i zważył co następuje :

Stosownie do przepisu art. 378 § 1 kpc sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji. Związanie granicami wniosków apelacji oznacza zaś, że sąd drugiej instancji nie może objąć swą kontrolą tej części orzeczenia sądu pierwszej instancji, która nie została zaskarżona. Sąd nie jest zaś związany treścią wniosku apelacyjnego co do sposobu rozstrzygnięcia. Oznacza to zatem, że mimo wniosku skarżącego o zmianę wyroku sąd drugiej instancji może go uchylić (i na odwrót). Wynika to z tego, że sąd ma obowiązek wydać prawidłowe orzeczenie i nie wiąże go w tym zakresie ocena prawna zawarta we wniosku apelacyjnym (por. Komentarz do art. 378 Kodeksu postępowania cywilnego (Dz.U.64.43.296), [w:] A. Jakubecki (red.), J. Bodio, T. Demendecki, O. Marcewicz, P. Telenga, M.P.

Wójcik , Kodeks postępowania cywilnego. Praktyczny komentarz, Zakamycze, 2005, wyd. II.) . Podobne stanowisko zajął także Sąd Najwyższy uznając , iż sąd drugiej instancji nie jest związany wnioskami apelacji co do sposobu rozstrzygnięcia. Granice apelacji wyznacza nie tyle sam wniosek, co cały jej wywód i treść (por. wyrok z dnia 6 grudnia 2001 r. , I PKN 714/00 , OSNP 2003/22/544).

W pierwszej kolejności wymagał rozstrzygnięcia wniosek pozwanej o uchylenie zaskarżonego wyroku . Wniosek ten został zgłoszony wprawdzie jako wniosek ewentualny , ale jako idący najdalej wymaga rozstrzygnięcia już na wstępie. Wniosek skarżącego o uchylenie zaskarżonego wyroku , a co za tym idzie i przekazanie sprawy do ponownego jej rozpoznania Sądowi I instancji w ocenie Sądu Okręgowego należało uznać za całkowicie nieuzasadniony. Z przepisu art. 386 § 2 i 4 kpc wynika, że uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji może nastąpić tylko w razie stwierdzenia nieważności postępowania, w razie nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy albo gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie nie zachodzi żadna ze wskazanych wyżej podstaw uchylenia orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Postępowanie przed Sądem I instancji w ocenie Sądu Okręgowego nie jest dotknięte nieważnością. W niniejszym przypadku strona skarżąca jak wynika z treści apelacji i jej uzasadnienia na nieważność postępowania nawet się zresztą nie powoływała , zaś Sąd odwoławczy z urzędu nie stwierdził , aby w niniejszym przypadku nieważność postępowania miała miejsce . Na terminie rozprawy wyznaczonym na dzień 13 listopada 2014 r. , na który strona pozwana została prawidłowo wezwana , strona ta jednakże się nie stawiła i nie usprawiedliwiła swojej nieobecności . Nieobecność pozwanej w tym zakresie nie była natomiast w żadnej mierze zawiniona przez Sąd I instancji . Sąd I instancji wzywając pozwaną do obowiązkowego stawiennictwa na ten termin rozprawy nie miał obowiązku oznaczać w wezwaniu rygору braku stawiennictwa pozwanej . Skutki nieusprawiedliwionego niestawiennictwa strony wynikają bowiem wprost z przepisu art. 302 kpc . Stosownie bowiem do tego przepisu – jego zapisu z § 1gdy z przyczyn natury faktycznej lub prawnej przesłuchać można co do okoliczności spornych jedną tylko stronę, sąd oceni, czy mimo to należy przesłuchać tę stronę, czy też dowód ten pominąć w zupełności. Sąd postąpił tak samo, gdy druga strona lub niektórzy ze współuczestników nie stawili się na przesłuchanie stron lub odmówili zeznań. W ocenie Sądu Okręgowego wystarczyło zatem , że pozwana została skutecznie i prawidłowo wezwana do osobistego stawiennictwa na rozprawie w dniu 13 listopada 2014 r. by Sąd I instancji pominął wniosek dowodowy strony pozwanej w zakresie dopuszczenia dowodu z przesłuchania stron . Aby przeprowadzenie tego wniosku skutecznie pominąć Sąd ten nie musiał jak chce tego skarżąca wskazywać w wezwaniu rygору braku stawiennictwa pozwanej .Należy tu również podnieść ,że pozwana wszczynając postępowanie odwoławcze nie wniosowała o przeprowadzenie powyższego dowodu w postępowaniu przed Sądem II instancji . Wbrew zarzutowi apelacji Sąd I instancji nie pozbawił również skarżącej możliwości ustosunkowania się do twierdzeń strony powodowej. Możliwość taką skarżąca jako strona pozwana miała bowiem właśnie na terminie rozprawy , na który się nie stawiła bez jednoczesnego usprawiedliwienia swojej nieobecności ,a wcześniej na piśmie – w sprzeczności od nakazu zapłaty z czego zresztą skorzystała .

Warto tu także wskazać ,że pozwana w toku postępowania przed Sądem I instancji zgłosiła wprawdzie zarzut wadliwości towaru , którego zasadności jednak nie wykazała zgodnie z ogólną regułą dowodową wynikającą z art. 6 kc , jak również nie wykazała także , że dochowała niezbędnych wymogów przewidzianych przez przepisy regulujące odpowiedzialność sprzedawcy z tytułu rękojmi za wady towaru przewidzianych przez przepisy Kodeksu cywilnego , takich jak np. chociażby zawiadomienie o wadach . Nie wyartykułowała ona wreszcie żadnych roszczeń z tytułu rękojmi za wady , a Sąd I instancji podobnie zresztą jak Sąd II instancji nie był ani uprawniony , ani też zobowiązany do podejmowania działań i czynności tych za stronę pozwaną , w tym zakresie oraz ustalania z urzędu czy i z jakich roszczeń z tego tytułu pozwana zamierza skorzystać , czy też by chciała ewentualnie skorzystać .

Jak wynika nadto z uzasadnienia sprzeciwu wniosek dowody z przesłuchania stron został przez pozwaną zgłoszony nie na okoliczność wadliwości towaru , lecz na okoliczność zasadności jej wniosku o skierowanie sprawy do postępowania mediacyjnego.

Sąd Rejonowy rozpoznał także istotę sprawy . Sąd ten dokonał bowiem analizy zasadność żądania pozwu z punktu widzenia okoliczności faktycznych przytoczonych, jako podstawa faktyczna pozwu oraz z punktu widzenia zarzutów podniesionych przez stronę pozwaną w toku postępowania . Na podstawie poglądów dominujących w doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się nadto , że nierozpoznanie istoty sprawy odnosi się do roszczenia będącego podstawą powództwa i zachodzi, gdy sąd pierwszej instancji nie orzekł w ogóle merytorycznie o żądaniach stron, zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania pozwu albo pominął merytoryczne zarzuty pozwanego. Przyjmuje się, że do nierozpoznania istoty sprawy przez sąd pierwszej instancji dojdzie w szczególności w razie oddalenia powództwa z uwagi na przyjęcie przedawnienia roszczenia, prekluzji lub braku legitymacji procesowej strony, której oceny sąd drugiej instancji nie podziela (zob. w szczególności wyrok SN z dnia 23 września 1998 r., II CKN 897/97, OSNC 1999, nr 1, poz. 22; wyrok SN z dnia 14 maja 2002 r., V CKN 357/00, Lex, nr 55513). Sąd Najwyższy przyjął, że oceny, czy sąd pierwszej instancji rozpoznał istotę sprawy dokonuje się na podstawie analizy żądań pozwu i przepisów prawa materialnego stanowiących podstawę rozstrzygnięcia, nie zaś na podstawie ewentualnych wad postępowania wyjaśniającego. Niewyjaśnienie okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy nie jest równoznaczne z nierozpoznanie istoty sprawy (zob. wyrok SN z dnia 22 kwietnia 1999 r., II UKN 589/98, OSNP 2000, nr 12, poz. 483). To samo należy także odnieść do ewentualnej sprzeczności ustaleń sądu z zebrany w sprawie materiałem dowodowym czy też samego przeprowadzenia przez sąd i instancji postępowania dowodowego w tym jego zakresie . W tym też zakresie nie może to być utożsamiane z brakiem rozpoznania istoty sprawy przez Sąd I instancji .

Wydanie wyroku przez Sąd Okręgowy w niniejszym postępowaniu wreszcie nie wymaga również przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. Apelujący we wniesionej apelacji , jak wskazano powyżej nie wnosił w ogóle o przeprowadzenie czynności dowodowych w postępowaniu odwoławczym powołując się jedynie i zgłaszając zarzut w tym zakresie tj. ,że czynności te nie zostały należycie przeprowadzone przed Sądem I instancji . Okoliczność odnosząca się do istnienia podstaw dochodzonego roszczenia w ocenie Sądu Okręgowego nie może natomiast budzić żadnych wątpliwości , gdy się zważy ,że pozwany w sprzecznie od nakazu zapłaty nie kwestionowała istnienia stosunku zobowiązaniowego między stronami niniejszego postępowania oraz wywiązania się przez stronę powodową z obowiązków z niego wynikających , jakimi było wydanie pozwanej , jako nabywcy towaru . Strona pozwana natomiast twierdząc ,że powód wykonał ciężące na nim obowiązki w sposób nieprawidłowy , gdyż dostarczył pozwanej towar wadliwy zgodnie z ogólną regułą dowodową winna wykazać tę okoliczność . Jak wynika z treści zawartej w sprzecznie od nakazu zapłaty wnioskowane przez stronę pozwaną dowody miały natomiast służyć wykazaniu okoliczności , które nie odnosiły się ani do podstawy dochodzonego roszczenia , ani też jego zasadność lecz jako uzasadnienia wniosku o skierowanie sprawy do mediacji . Tym samym Sąd Rejonowy zasadnie pominął te wnioski dowodowe . W tym miejscu należy również wskazać ,że obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc) , a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Samo twierdzenie strony postępowania nie jest natomiast dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 kpc) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r. , I PKN 660/ 00 , Wokanda 2002/7-8/ 44). Sąd nie ma natomiast obowiązku działania w zastępstwie strony i dopuszczenia dowodu z urzędu nie wskazanego przez stronę , czy też przez jej pełnomocnika procesowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2000 r. , (...) 661/00 , LEX nr 52781 , postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2000 r. , II CKN 1322/00 , LEX nr 51967 , wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2000 r. , III CKN 567/98 , LEX nr 52772 , wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 1998 r. , II UKN 182/98 , OSNP 1999/17/556 , wyrok z dnia 9 lipca 1998 r. , II CKN 657/ 97 , LEX nr 50630 , wyrok z dnia 25 czerwca 1998 r. , III CKN 384/98 , Biul.SN 1998/11/ 14 , wyrok z dnia 25 marca 1998 r. , CKN 656/97 , OSNC 1998/12/208). Regulacja ta dotyczy wszelkich okoliczności faktycznych, wyjąwszy te, które są powszechnie znane (art. 228 §1 k.p.c.), znane sądowi z urzędu (art. 228 §2 k.p.c.), przyznane przez stronę przeciwną w sposób wyraźny (art. 229 k.p.c.) lub dorozumiany (art. 230 k.p.c.), a także tych, które można wyprowadzić w drodze wnioskowania z innych, udowodnionych już faktów (art. 231 k.p.c.).

Co się zaś tyczy nadto dowodu z przesłuchania stron , dowód ten ma charakter subsydiarny. Zgodnie bowiem z art. 299 kpc sąd orzekający w danym postępowaniu zarządza przeprowadzenie tego dowodu tylko w sytuacji, gdy po

wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały nie wyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Taka sytuacja w niniejszej sprawie jednak w ocenie Sądu Okręgowego nie zaistniała.

W ocenie Sądu Okręgowego wniesiona apelacja nie uzasadnia także zmiany zaskarżonego wyroku. Należy tu także podkreślić, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego sąd drugiej instancji, jako sąd orzekający merytorycznie, powinien dokonać samodzielnej oceny wyników postępowania dowodowego przeprowadzonego przez sąd pierwszej instancji i poczynić własne ustalenia faktyczne. Sąd ten może tym samym dokonywać ustaleń faktycznych sprzecznych z ustaleniami stanowiącymi podstawę zaskarżonego wyroku, nawet na podstawie dowodów przeprowadzonych wyłącznie w trakcie postępowania pierwszoinstancyjnego. Musi jednak w swojej działalności harmonizować ogólne (art. 227-315 k.p.c.) i szczególne (art. 381-382 k.p.c.) reguły postępowania dowodowego. Dokonanie przez sąd drugiej instancji odmiennych ustaleń bez przeprowadzania dodatkowych dowodów jest dopuszczalne i uzasadnione w szczególności wtedy, gdy dowody te mają jednoznaczną wymowę, a ocena sądu pierwszej instancji jest oczywiście błędna. Niezbędne jest wykazanie w czym tkwi wadliwość stanowiska sądu pierwszoinstancyjnego, dlaczego określone dowody dostarczają odmiennych wniosków, które z dowodów nie zasługują na wiarę, co sprawia, że wyłania się inny obraz stanu faktycznego sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2003r., IV CKN 1752/00, LEX nr 78279; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2002r., IV CKN 859/00, LEX nr 53923; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2002r., I CKN 567/99, LEX nr 53925 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2001 r., II UKN 339/00, OSNP 2003/1/21). Sąd odwoławczy ma nadto nie tylko uprawnienie, ale wręcz obowiązek rozważenia na nowo całego zebranego w sprawie materiału oraz jego własnej samodzielnej oceny, przy uwzględnieniu zasad wynikających właśnie z przepisu art. 233 § 1 kpc niezależnie od tego czy ustaleń dokonuje po przeprowadzeniu nowych dowodów bądź ponowieniu dotychczasowych, czy też wskutek podzielenia ustaleń dokonanych przez sąd pierwszej instancji. Obowiązek ten jest tym bardziej oczywisty, gdy strona wnosząca apelację zarzuca sądowi I instancji naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy albo tak jak w niniejszym przypadku brak wyjaśnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Okręgowy po wnikliwej analizie postępowania dowodowego przeprowadzonego przez Sąd I instancji nie doszukał się w przedmiotowej sprawie uchybień ze strony tegoż Sądu w zakresie oceny materiału dowodowego (takiego zarzutu strona pozwana nawet nie zgłosiła we wniesionej apelacji), ani też w zakresie przeprowadzonego postępowania dowodowego. Sąd Rejonowy pomijając wnioski dowodowe strony pozwanej nie uchybił natomiast przepisowi przywołanemu przez skarżącego we wniesionej apelacji. Zawarcie umów pomiędzy stronami i zasadność dochodzonych roszczeń jak prawidłowo to uznał Sąd Rejonowy wykazana została przy pomocy dokumentów prywatnych, których prawdziwości i wiarygodności strona pozwana nie kwestionowała i nie podważała.

Tak więc w przedstawionym powyżej zakresie objętym tak osnową wniesionej apelacji jak i jej uzasadnieniem w ocenie Sądu Okręgowego rozumowanie Sądu I instancji jest logicznie poprawne. W konsekwencji Sąd Okręgowy w niniejszym składzie podziela w pełni te ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy oraz argumenty i dowody przedstawione na ich poparcie. Sąd Okręgowy dzieląc je, przyjmuje za własne, co sprawia, iż nie zachodzi potrzeba ich powtarzania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997 r., II UKN 61/97 – OSNAP 1998 nr 9, poz. 104 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 1999 r., I PKN 521/98 – OSNAP 2000, nr 4, poz. 143). W ocenie Sądu Okręgowego zarzuty apelacji są w tym zakresie zatem całkowicie bezpodstawne. Z ustaleń Sądu Okręgowego jednoznacznie wynika, że zarzuty i uzasadnienie apelacji, w tym w części odnoszącej się do przeprowadzonego postępowania dowodowego przed Sądem I instancji są niezasadne i służą niewątpliwie wyłącznie narzuceniu własnego błędnego stanowiska co do wzajemnych relacji prawnych i wynikających z nich powinności kupującego oraz zmierzają do uzyskania satysfakcjonującego stronę pozwaną rozstrzygnięcia.

Mając powyższe na względzie uznając brak zasadności zarzutów apelacji w zakresie naruszenia przepisów prawa procesowego przywołanych w apelacji i jej uzasadnieniu przez skarżącego Sąd Okręgowy ocenił, że apelacja strony pozwanej była niezasadna a tym samym winna ona być w całości oddalona na podstawie przepisu art. 385 kpc.

Brak rozstrzygnięcia o kosztach procesu za II instancję uzasadnia treść art. 98 w zw. z art. 108 kpc i art. 109 kpc. Strona pozwana przegrała bowiem postępowanie odwoławcze w całości a strona powodowa, która w postępowaniu

odwoławczym nie była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego nie wykazała , aby w tym postępowaniu poniosła jakieś koszty w tym np. koszty zastępstwa procesowego .